

Hồi 317

Cối Kê thất thủ

Tạ Đạo Uẩn giật mình tỉnh dậy, vội vàng cầm kiếm ngồi lên, nhất thời cũng không rõ mình đang ở đâu, chỉ nghe có tiếng chém giết vang trời từ chỗ nào đó rất xa vang tới.

Định thần lại nàng mới sực nhớ ra mình vẫn còn trong phủ Thái thú, nàng vốn chỉ định vào nội đường nghỉ ngơi giây lát, không ngờ lại không thể chống lại nhu cầu của cơ thể đã mệt mỏi mười mấy ngày liền, ngủ một giấc đến bất tỉnh nhân sự.

Tạ Đạo Uẩn chống kiếm đứng lên.

Từ nhỏ nàng đã cùng Tạ Huyền luyện kiếm, đến khi được gả vào Vương gia mới bỏ tập võ, không ngờ hôm nay lại phải cầm đến lợi khí này.

Tạ Minh Huệ và vài tên thân binh thở hổn hển chạy xộc vào, mặt xanh như tàu lá chuối nói: "Thành phá rồi! Tặc tử đã tấn công vào thành nội, chúng ta phải lập tức đào tẩu, nếu còn chần chừ e là không kịp mất".

Tạ Minh Huệ là trưởng tử của đường đệ Tạ Xung của Tạ Đạo Uẩn, gã cùng Vương Ngung Chi đến đây trấn thủ Cối Kê, phụ trách Đông môn, mà giờ đã phải lui về tận Thái thú phủ, từ đây có thể thấy Cối Kê đại thế đã mất, không thể giữ được nữa.

Tạ Đạo Uẩn nằm mơ cũng không ngờ mình chỉ ngủ một giấc tỉnh dậy thành đã bị phá, liền chạy thẳng ra khỏi nội đường, gất giọng hỏi: "Thái thú đại nhân đâu?".

Tạ Minh Huệ vội đáp: "Lý tướng quân và Vinh đệ đã đi thỉnh giá, bọn cháu đã hẹn nhau tập hợp ở Tây viên".

Lý tướng quân chính là Lý Tùng Nhân, phó tướng của Vương Ngung Chi, còn Vinh đệ mà Tạ Minh Huệ nói là nhi tử của Tạ Đạo Uẩn và Vương Ngung Chi, Vương Vinh Chi. Tạ Minh Huệ tuy nói rất khách khí, nhưng Tạ Đạo Uẩn đương nhiên cũng hiểu 'thỉnh giá' chính là phá cửa xông vào Đạo phòng, cưỡng ép Vương Ngung Chi vẫn đang thỉnh cầu Đạo tổ phái thân binh thiên tướng xuống tiếp cứu đi đào tẩu.

Hơn trăm tên thân binh mặc võ trang đứng khắp khu viên lâm bên ngoài ngoại đường, thần sắc người nào cũng đều hết sức ngưng trọng, đợi chờ mệnh lệnh phát xuống.

Tạ Đạo Uẩn ra khỏi nội đường, đang định rẽ sang bên tả đi về phía Đạo phòng của Vương Ngung Chi thì đột nhiên cửa sau đại của đại sảnh đường phía trước bật mở, hơn mười tên quân thủ thành bỏ hết giáp trụ luống cuống chạy vào, phía sau là cả một đám Thiên Sư quân đang đuổi rất phía sau.

Tạ Minh Huệ không hổ là tử đệ Ta gia, lập tức quát lớn: "Dẫn phu nhân đi! Chúng ta lên!".

Nói đoạn liền dẫn thủ hạ xông lên chém giết địch nhân.

Tạ Đạo Uẩn biết mình có lưu lại cũng chẳng có ích gì, liền nói nhanh: "Minh Huệ cẩn thận", sau đó chạy về phía Đạo phòng dưới sự yểm hộ của hơn mười thân binh khác.

Vừa ra đến hành lang trung viện thì thấy một đám người từ đầu kia chạy lại, người nào cũng thương tích đầy mình trông nhếch nhác khôn tả, không ngờ lại chính là Lý Tùng Nhân và thuộc hạ của y.

Lòng Tạ Đạo Uẩn lập tức trầm xuống, tình thế còn tệ hại hơn những gì nàng tưởng tượng, đành nghiêng răng xông lên phía trước.

Muốn chết thì tất cả cùng chết chung!

Lý Tùng Nhân cả kinh thất sắc, vội vàng cản lại nói: "Xin phu nhân đi theo tại hạ, Thái thú đại nhân và công tử giờ chắc đã đột vây ra Tây viện rồi, chỗ đó có ngựa, chúng ta sẽ thoát đi từ cửa Tây".

Tiếng chém giết vang trời dồn dập ủa đến, chỉ nghe thanh thế thôi cũng biết Tạ Minh Huệ đã không cần nổi bước tiến địch nhân.

Nhiều nơi trong phủ Thái thú bắt đầu bốc lửa, khói xông lên tận trời cao, tình thế hỗn loạn tới cực điểm.

Tạ Đạo Uẩn xưa nay chưa từng gặp phải hiểm cảnh như vậy, nhưng không ngờ lại có thể lâm nguy bất loạn.

"Cô mẫu!".

Tạ Đạo Uẩn còn tưởng đó là Tạ Minh Huệ, liền ngược mắt nhìn ra phía tiếng kêu, nhưng chỉ thấy thân đệ của Tạ Minh Huệ là Tạ Phương Minh đang hoảng hốt nhìn mình, song mục lộ ra thần sắc van cầu.

Tạ Đạo Uẩn một thoáng mềm lòng, tự nhủ có thể giữ được sinh mạng cho bao nhiêu tử đệ Ta gia thì tốt bấy nhiêu, bèn kiên quyết nói: "Chúng ta đến Tây Viện!".

oOo

Lưu Dụ phóng như bay về Quảng Lăng thành. Tình cảnh đêm qua đích thực là vô cùng kinh hiểm, nếu Trần công công đồ thêm được một đao, thì giờ chắc chắn là gã đã bước lên Nại Hà Kiều chứ không phải đường quan lộ.

Miền tử kim bài của Yến Phi tặng cho gã đã hai lần phát huy hiệu dụng, khiến Lưu Dụ gã thoát khỏi hai kiếp nạn lớn, chỉ sợ chính Yến Phi cũng không thể ngờ rằng còn chưa về tới Quảng Lăng mà gã đã hai lần ngộ hiểm như vậy.

Võ công của Trần công công quả thực rất đáng sợ, nếu gã không tiếp tục tinh tiến, thì chỉ mình con người này cũng đủ để lấy cái mạng nhỏ của gã rồi.

Sau khi sáng tạo ra Cửu Tinh Liên Châu, dưới áp lực của Trần công công, gã lại có thêm chiêu mới, gọi là Thiên Địa Nhất Đao, từ khuyết hóa xảo, thích hợp nhất là dùng trong đơn đả độc đấu. Cảm giác đó, giờ gã vẫn còn cảm thấy tư vị đọng lại trong đầu.

Khi song thủ cùng nắm chặt chuôi đao, gã có cảm giác kỳ diệu tựa như mình đang nắm cả trời đất, cử đao qua đầu khiến gã toát lên một cỗ bá khí ngạo thị thiên hạ, vô nhân vô ngã, chỉ có thanh đao trong tay. Với công lực của Trần công công mà cũng bị một đao đơn giản thuần phác này của gã hóa giải chuông pháp thiên biến vạn hóa, đến nỗi không thể sử ra chiêu sau. Chính vì vậy mà Cửu Tinh Liên Châu của gã mới có đất dụng võ.

Hai chiêu này đều có tâm pháp độc môn, sự huyền diệu bên trong thế nào thật khó nói cho người khác hiểu.

Lưu Dụ đắm mình trong những sáng tạo mới, vì vậy tuy cả đêm chưa chợp mắt nhưng tinh thần vẫn hết sức tỉnh táo, ở vào trạng thái ổn định nhất.

Làm thế nào gã mới có thể sáng tạo thêm vài chiêu có uy lực tương đương như vậy nữa? Nếu có chừng chục chiêu như vậy, thì dù gặp phải Trần công công lần nữa gã cũng đủ tự tin đối phó được đối phương.

Có điều mặc cho gã nghĩ ngợi thế nào, trong đầu vẫn chỉ là một vùng trắng xóa.

"Là Lưu đại ca!".

Lưu Dụ nghe tiếng thì giật bắn mình, thì ra gã đã tới trước cửa thành lúc nào không hay.

Đám vệ binh thủ thành đều ủa lên trước, vây kín lấy gã, người người đều hoan hô vang dậy, tinh thần hưng phấn kích động phi thường, cứ người một câu ta một câu, làm Lưu Dụ cũng không biết phải trả lời ai trước.

"Lưu Dụ! Đúng là huynh đã trở về rồi!".

Bành Trung từ trong thành chạy ra, phía sau còn có mười mấy huynh đệ trong Bắc Phủ Bình nữa.

Nhìn thấy hảo hữu Bành Trung, Lưu Dụ không khỏi thâm chua xót, nhớ lại ngày đó khi mình cùng Vương Đạm Chân tới Quảng Lăng cũng gặp đội tuần tra do Bành Trung dẫn đầu, mà cứ nghĩ đến nàng là trong lòng gãi lại dâng lên một nỗi đau đoạn hồn tán phách.

Bành Trung đẩy những người khác ra, đi thẳng đến trước mặt Lưu Dụ, hai mắt sáng ngời nhìn gãi, rồi hét lên: "Trật tự cho ta, các ngươi muốn làm tiểu Lưu gia phiền chết hay sao?".

Chúng binh liền lập tức im bặt.

Lưu Dụ ngạc nhiên thốt: "Tiểu Lưu gia?".

Bành Trung không giấu nổi vẻ hân hoan nói: "Đại tiểu chỉ là do tuổi tác phân biệt thôi, trong mắt chúng ta, không ai tài giỏi hơn ngươi nữa rồi". Kể đó lại vỗ vỗ lên vai gãi, kéo thẳng vào thành môn, những người khác toàn bộ đều đi theo sau lưng hai người.

Bành Trung đột nhiên dừng bước, quay đầu lại nói: "Là huynh đệ thì lập tức trở về cương vị, coi như không có chuyện gì xảy ra, ta đã dạy các ngươi thế nào nhỉ?".

Chúng binh liền đồng thanh vâng lệnh, trở về vị trí.

Lưu Dụ nói: "Sao huynh biết là ta sẽ trở về trong mấy ngày này?".

Bành Trung nói: "Từ khi tin tức Biên Hoang Tập quang phục truyền tới Quảng Lăng, huynh đệ bọn ta đều mong đợi huynh trở về, nhưng lại sợ huynh nhất thời đổi ý, chọn ở lại nơi núi cao Hoàng đế xa là Biên Hoang Tập mà cất đất xưng vương, huynh không biết là bọn ta lo lắng dường nào đâu".

Lưu Dụ cười cười nói: "Ta là người thế nào chẳng lẽ huynh còn không biết? Lưu gia có chỉ thị gì với ta không?".

Bành Trung nói: "Lưu gia phân phó xuống chỉ cần thấy huynh ở đâu là phải lưu lại ở đó, sau đó lập tức phi báo về, người sẽ phái người đến đón huynh tới phủ thống lĩnh".

Lưu Dụ nghe vậy thì chợt thấy da đầu ngứa ran, lòng tự nhủ chẳng lẽ Lưu Lao Chi lại gan lớn hơn trời như vậy mà dám dùng cách này để hạ thủ mình sau đó mới từ từ thu thập tàn cục?".

Bành Trung thấy sắc mặt gãi trở nên hết sức khó coi, thì lại cười cười nói: "Yên tâm đi! Tôn gia và Khổng lão đại hôm qua đã nói chuyện của huynh rồi, hai người đó đều cho rằng Lưu gia nhất định sẽ không có hành động gì đâu, xấu tốt gì thì bề ngoài hấn cũng vẫn phải

chấp nhận huynh, nhiều nhất là chỉ đình chức huynh một thời gian mà thôi. Nếu hấn mà dám hạ độc thủ với huynh, ta dám đảm bảo bao nhiêu uy tín của hấn sẽ mất hết, Bắc Phủ binh cũng khẳng định sẽ lập tức chia năm xẻ bảy”.

Lưu Dụ hỏi: “Tôn gia và Khổng lão đại còn nói gì nữa?”.

Bành Trung nói: “Bọn họ đều là lão giang hồ, đã dặn dò các huynh đệ quan tâm đến huynh nhất thiết không được quá lộ liễu, chỉ có thể ngấm ngầm ủng hộ huynh trong lòng mà thôi, đặc biệt là tuyệt đối không được nhắc đến hai câu ca dao mà nhà nhà ngõ ngõ đều biết kia. Sau này chúng ta có được sống tử tế hay không toàn bộ đều dựa cả vào huynh đó! Ta đối với huynh có tình có nghĩa như vậy, nhớ sau này phải sắp xếp cho ta một chức nào béo bở một chút đấy nhé”.

Lưu Dụ lấy làm dở khóc dở cười, chỉ đành nói: “Tình hình chỗ Lưu gia giờ thế nào?”.

Bành Trung hừ lạnh một tiếng đáp: “Giờ hấn là đại thống lĩnh, đương nhiên là quyền lớn trong tay, cả các tướng lĩnh theo phái Hà Khiêm cũng phải cúi đầu nghe lệnh, nên hấn lại càng oai phong hơn, cả đám đại tướng như Cao Tổ, Trúc Khiêm Chi, Trúc Lang Chi, Lưu Tập, Lưu Tú Vũ cũng đều theo về phe hấn cả. Những chuyện này huynh hỏi Tôn gia sẽ biết rõ hơn”.

Lưu Dụ không khỏi thầm ngạc nhiên, Lưu Lao Chi biết rõ mười mười là Tôn Vô Chung có quan hệ mật thiết với gã, sao lại không tìm cách điều họ Tôn đi để khiến gã bị cô lập? Từ điểm này có thể nhận thấy những gì Tôn Vô Chung và Khổng lão đại suy đoán về Lưu Lao Chi là rất chính xác, ít nhất thì trong lúc này hấn cũng phải tỏ ra rộng lượng với gã. Nghĩ đoạn bèn nói: “Hiểu rồi! Phái người đi báo cho Lưu gia đi!”.

oOo

“Cao tiểu tử! Lại đây!”.

Cao Ngạn vừa bước lên tầng hai Hồi Hồi lâu, nghe tiếng nhìn qua thì thấy Đồ Phụng Tam và Mộ Dung Chiến đang ngồi trong góc, đưa tay vầy vầy.

Hơn hai mươi chiếc bàn tròn lớn không một bàn trống, quang cảnh nhiệt náo phi thường, cơ hồ như mới thắng trận hôm qua vậy. Một bộ phận khách nhân là người ở nơi khác đến, có thể thấy các thương nhân ở ngoài Biên Hoang đã tiếp tục trở lại Biên Hoang Tập buôn bán làm ăn như trước.

Cao Ngạn ngồi phịch xuống cạnh hai người, tối qua phải thương lượng đại kế với các vị đại ca đại tử chủ khách sạn lữ điểm, người nào cũng đòi kính rượu vị đương gia mới đang nắm đại quyền phục hưng Biên Hoang Tập như hấn, cuối cùng thì đổ cho hấn say khướt, phải để người ta đặt lên ghế vác về.

Đối với Đồ Phụng Tam và Mộ Dung Chiến, Cao Ngạn đương nhiên không dám huênh hoang khoác lác, bởi hai người này đều là nhân vật có tiếng tăm trên giang hồ, lại nổi tiếng tâm lang thủ lạt, tuy nói rằng giờ đây mọi người đều là huynh đệ, hòa khí sinh tài, nhưng thói quen vừa kính vừa sợ bọn họ nhất thời hấn cũng khó lòng mà thay đổi triệt để được.

Cao Ngạn cung kính hỏi: "Hai vị đại ca gọi Cao Ngạn đến có gì chỉ giáo?"

Mộ Dung Chiến cười cười đáp: "Nhìn tên tiểu tử ngươi đi đường còn chẳng vững, tối qua chắc lại đến thanh lâu quấy phá rồi phải không? Cẩn thận yếu sức thì sau này không ứng phó nổi Tiểu Bạch Nhạn đâu".

Đồ Phụng Tam ngạc nhiên hỏi: "Thanh lâu đã khởi nghiệp trở lại rồi sao?"

Mộ Dung Chiến nói: "Chỉ có Lạc Dương lâu của lão Hồng với Hoang Nguyệt lâu ở Đông đại nhai là khai trương rồi thôi, có điều thanh lâu nghiệp rất khác với những nghề khác, vốn chính là thân thể yêu kiều quyến rũ của các cô nương, chỉ cần tu sửa qua loa là có thể mở cửa đón khách ngay. Mấy ngày nay tất cả các thanh lâu đều đang lục tục khởi nghiệp trở lại rồi. Dạ Oa Tử mà không có thanh lâu thì làm sao mà gọi là Dạ Oa Tử được nữa chứ?"

Cao Ngạn vội kêu oan âm lên: "Đùng đồ oan, tối qua ta đi gặp người để thương lượng đại kế khang phục Biên Hoang đó".

Mộ Dung Chiến mỉm cười: "Đức tính của ngươi thế nào ở Biên Hoang Tập này có ai mà không rõ chẳng? Tiểu Bạch Nhạn lại xa tận Lương Hồ, làm sao quản được ngươi đây? Cho dù hôm nay ngươi không đi ngày mai ngươi không đi, nhưng ngày kia ngươi có chịu được không? Còn oan uống gì nữa? Con bà ngươi!"

Cao Ngạn bất mãn nói: "Huỳnh không biết câu hôm nay đã không còn là hôm qua nữa hay sao? Vì Tiểu Bạch Nhạn ta đây quyết tâm tẩy tâm cải diện, từ nay không đặt chân vào thanh lâu nửa bước để biểu thị tình yêu và thành ý của ta với nàng, hiểu chưa?"

Mộ Dung Chiến và Đồ Phụng Tam cùng cười phá lên.

Cao Ngạn lại nói: "Bớt nói lời thừa đi, lão tử bận lắm, có gì hay thì mau mau nói ra đi?"

Đồ Phụng Tam mỉm cười nói: “Chớ vội chớ vội, vì chuyện này liên quan đến hạnh phúc chung thân của ngươi đó. Ngươi trả lời ta một câu hỏi trước đã, kể khách tướng của lão Trác đã có rồi, ngươi có quyết định gì chưa?”.

Cao Ngạn gãi đầu nói: “Ta đang đau đầu vì chuyện đó đây, làm vậy mạo hiểm quá!”.

Mộ Dung Chiến nói: “Có gì mà khó quyết định đâu, coi như đi vào đồ trường đánh bạc thôi, bao nhiêu vốn liếng đặt cả vào một bàn, rồi đợi chờ khoảnh khắc mở bài, thật là thống khoái xiết bao”.

Nói đoạn hần lại hơi nghiêng người về phía trước thấp giọng thì thầm: “Nếu ngươi không đặt, sau này e sẽ vĩnh viễn mất đi cơ hội ăn tiền đó”.

Cao Ngạn cười khổ đáp: “Nhưng cũng có thể thua đến táng gia bại sản, không thể văn hồi”.

Đồ Phụng Tam cảm thán thốt lên: “Phu thê là túc thế ân duyên, là của ngươi thì sẽ là của ngươi, không phải của ngươi thì cưỡng cầu cũng chỉ phí công mà thôi”.

Mộ Dung Chiến cũng bực mình nói: “Đừng có chân chừ do dự mãi như vậy! Ngươi quyết đoán như một nam tử hán đi xem nào!”.

Đồ Phụng Tam lại bồi thêm: “Ta hiểu rõ con người Nhiếp Thiên Hoàn nhất, với tính cách của y, ắt sẽ dùng đủ mọi cách để phá hoại hảo sự giữa ngươi và Tiểu Bạch Nhạn. Nếu ngươi còn do dự bất quyết để mất lương cơ, sau này đừng trách chúng ta không giúp đỡ đấy nhé”.

Mộ Dung Chiến tiếp lời: “Chuyện của ngươi và Tiểu Bạch Nhạn đã biến thành vinh nhục của Hoang nhân rồi, mọi người đều vì ngươi mà nghĩ cách, không ai muốn kết cục của ‘nhất tiễn trầm ẩn long’ lại buồn thảm cả đâu”.

Cao Ngạn ngẩng đầu lên hoang mang nói: “Ta nên đến Lưỡng Hồ mới đúng, chỉ có gặp được Tiểu Bạch Nhạn của ta, lão tử mới nghĩ ra được cách”.

Mộ Dung Chiến buột miệng mắng: “Ngươi đúng là tên tiểu tử ngu đần, bọn ta sớm đã nghiên cứu cách ngu ngốc này của ngươi rồi, khẳng định chỉ là tốn công vô ích, khi đi thì húng khối, khi về thì ử ề. Nhớ chuyện gì không hay xảy ra còn phải bù thêm hai cái mạng của ngươi và quán chủ nữa”.

Đồ Phụng Tam gật đầu nói: “Tuy lão Trác là cao thủ nhất đẳng ở Biên Hoang Tập, nhưng so với Yến Phi thủy chung vẫn còn một khoảng cách lớn, có thể bảo vệ ngươi an toàn trở về hay không vẫn còn là một ẩn số”.

Cao Ngạn ngẩn ra nói: "Thì ra hai người đồng mưu với đại tiểu thư, ép ta ở lại Biên Hoang Tập, khiến ta không thể đi tìm Tiểu Bạch Nạn của ta".

Mộ Dung Chiến thần nhiên nói: "Phải thì sao nào? Người dám trách chúng ta không? Mọi người đều chỉ nghĩ cho người mà thôi".

Đồ Phụng Tam lại nói: "Đừng nghĩ nhiều nữa! Chủ ý của lão Trác đảm bảo có thể khiến người thắng được mỹ nhân về đây".

Mộ Dung Chiến bực bội thúc giục: "Mau quyết định đi! Sự nhần nại của lão tử đây cũng chỉ có hạn thôi!".

Cao Ngạn ngạc nhiên nói: "Hai người vừa sáng sớm đã gọi ta đến đây chỉ vì một cái gậy đầu này thôi sao?".

Đồ Phụng Tam nhấp một ngụm trà sữa dề, vui vẻ nói: "Giờ kế hoạch lấy vợ của người đã trở thành một phần trong chiến lược hành động của Biên Hoang Tập chúng ta rồi".

Mộ Dung Chiến cũng nói: "Thử nghĩ xem, khi mà cả phương Nam đều biết chuyện tình của người và Tiểu Bạch Nạn thì sẽ thế nào? Chúng ta đã quyết định làm lớn chuyện này lên, chuyện của người và Tiểu Bạch Nạn giữa thời chiến loạn vô biên này sẽ như một dòng nước mát chảy xuyên qua liệt hỏa, khiến người ta nhìn thấy hi vọng giữa bóng đêm mệnh mông này".

Cao Ngạn nói: "Ngữ khí của huynh sao giống lão Trác cuồng vậy?".

Đồ Phụng Tam mỉm cười giải thích: "Bởi vì hần đang giảng giải lại cao luận của Trác cuồng tử chứ còn gì nữa. Tối qua lão Trác có mời chúng ta đến quán của lão, còn có cả Đại tiểu thư, lão Hồng và Cơ đại thiếu nữa, chúng ta đã thành lập một tổ hành động đặc biệt gọi là Tiểu Bạch Nạn chi Luyện tổ, chuyên giúp người vạch mưu bày kế, người đúng là thật không biết phúc phận của mình lớn thế nào đâu".

Cao Ngạn gãi đầu nói: "Chuyện của ta và Tiểu Bạch Nạn đáng để các vị đại ca đại tỷ lao tâm vậy sao?".

Mộ Dung Chiến gằn giọng nói: "Chuyện này quan hệ đến hình tượng của Biên Hoang Tập chúng ta, trước đây người ngoài đều nghĩ Biên Hoang Tập chỉ là nơi tập trung của lũ cường đồ, chỉ có mục đích duy nhất là lợi kỷ hại nhân, không có vương pháp, hình tượng này vô cùng bất lợi với chúng ta, vì vậy cần phải tạo ra hình tượng mới, làm vậy sẽ rất có lợi cho đại nghiệp phục hưng của chúng ta".

Đồ Phụng Tam tiếp lời: “Dùng cái đầu của ngươi mà nghĩ đi, một tên tiểu tử lưu manh ở Biên Hoang Tập yêu được ái đồ của bá chủ hắc bang phương Nam, chuyện này bản thân đã vô cùng hấp dẫn rồi”.

Mộ Dung Chiến lại nói tiếp: “Huống hồ chuyện ‘Lưu Dụ nhất tiễn trầm ẩn long’ cũng là do ngươi mà ra, hai chuyện này dính vào nhau, lại càng khiến chuyện tình của ngươi thêm đặc sắc. Như vậy cũng rất có lợi cho hình tượng của Lưu gia, khiến người người đều hiểu được Lưu gia không phải là hạng háo sát chi đồ, mà là... mà là... hắc... ta cũng không biết phải hình dung thế nào nữa”.

Cao Ngạn biến sắc nói: “Nếu vậy chẳng phải Tiểu Bạch Nhận sẽ biết ta và các người hợp mưu đối phó nàng sao?”.

Đồ Phụng Tam nói: “Đồn đãi chính là như vậy, chân chân giả giả, ai có thể phân biệt được đây? Con bà nó! Kế sách do chúng ta nghĩ ra mà ngươi không tin hay sao? Nếu Tiểu Bạch Nhận chịu khuất thân gả cho tên si tình chủng như ngươi, khẳng định sẽ làm liên minh của Hoàn Huyền và Nhiếp Thiên Hoàn tan vỡ. Ta rất hiểu Hoàn Huyền, ngoài bản thân y ra thì y tuyệt đối không tin người nào khác, nếu chuyện của ngươi và Tiểu Bạch Nhận truyền đến tai y, ta có thể đảm bảo y và Nhiếp Thiên Hoàn sẽ khó lòng mà tiếp tục hợp tác, lại càng không thể tổ chức một đợt tấn công nữa vào Biên Hoang Tập chúng ta”.

Cao Ngạn nói như van cầu: “Để ta nghĩ thêm hai ngày nữa được không?”.

Đồ Phụng Tam cương quyết nói: “Không phải là ta ép ngươi, mà là không còn thời gian nữa. Giờ ta phải lập tức lên đường đi Giang Lăng, chuyện của ngươi cũng là một nhiệm vụ trong đó”.

Cao Ngạn đành gãi đầu nói: “Được rồi! Vậy cứ theo lời mọi người mà làm vậy!”.

- o O o -